

גליון 387
שנה ט' תש"פ

סיפורי צדיקים

יו"ל לע"נ הרה"ח ר' הלל ז"ל בן ר' פינחס נחום המבורגר שיבלט"א

תודה למשפחת קליימן על האישי לשרותם בתמונה

סיפורי חז"ל

וילך אברהם ויקח את האיל ויעלהו לעולה תחת בנו (כ"ב - י"ג)

אותו האיל שנברא בין השמשות, היה רץ ובא להתקרב תחת יצחק, והיה סמאל עומד ומסטינו כדי לבטל קרבנו של אברהם אבינו, ונאחו בשתי קרניו בין האילנות. מה עשה אותו איל, פשט את ידו ואת רגלו בטליתו של אברהם, והביט אחריו וראה את האיל, התיירו והקריבו. כשם שברייתו של אותו איל היתה מיוחדת במינה, כך לא הלך ממנו לבטלה שום חלק מחלקי גופו, אלא הכל נעשה ממנו צורך גבוה. אפרו של איל הוא יסוד שעל גבי המזבח הפנימי, שאהרן מכפר על קרנותיו אחת בשנה ביום הכיפורים, והוא היום שהיתה בו העקידה של יצחק, גידיו של איל הם עשרה, כנגד עשרה נימים של כנור שהיה דוד מנגן בהם, עורו של איל הוא איזור מתניו של אליהו הנביא, שתי קרניו של איל שופרות, בשל שמאל תקע בו הקדוש ברוך הוא על הר סיני, וקרן של ימין והוא גדול משל שמאל, עתיד הקדוש ברוך הוא לתקוע בו לעתיד לבוא בקיבוץ של גלויות, כאמרו "ביום ההוא יתקע בשופר גדול ובאו האובדים בארץ אשור והנדרחים בארץ מצרים והשתחוו לה' בהר הקודש בירושלים".

(ירושלמי תענית ב' ד', יל"ש וירא קא, פרדר"א ל"א)

פרשת השבוע

מסופר: בן יחיד היה לו להמגיד הקדוש מקונוי"ג זיע"א, ור' משה אליקים בריעה שמו. בהיותו ילד חלה אנושות, והגיע עד שערי מות רח"ל, והיה אביו המגיד שרוי בצער גדול. כיון שהגיע זמן תפילה החליט המגיד להסיח דעת ממחלת בנו יחידו, כדי שיוכל להתפלל בכונה ובשמחה, והסביר: כתוב "ותשלך את הילד תחת אחד השיחים" שיח הוא לשון תפילה, והגר השליכה את הילד והסיחה דעתה ממנו, בעבור תפלה אחת, אפילו בעבור תיבה אחת מן התפילה שתאמר בשמחה זה כדאי.

ויהי אלקים את הנער ויגדל ויהי רבה קשת (כ"א - ב')

מספרים על הרה"ק רבי יעקב דוד מאמשינוב זיע"א, שסירב לבקר בוורשא אצל עשיר למדן ושוע שהיה ידוע כאיש יהיר. אמרו לו אם ה' מצליח דרכו של הלמדן נראה שמעשיו רצויים. ענה להם הרבי: אצל ישמעאל כתוב "ויהי אלקים את הנער" ומספרת לנו התורה "ויגדל" כלומר התגאה ומה עלה בסופו "ויהי רובה קשת".

ואקחה פת לחם וגו' כי על כן עברתם על עבדכם (י"ח - ה')

מסופר על ה"חווה" הקדוש מלובלין זיע"א, שפעם בעת ישבו בזה השולחן אשר לפני ה', וסעד עם כמה מתלמידיו, נענה לפתע ואמר, בבקשה מכם אל תדחפו, וחזר על בקשתו כמה פעמים, לתמהון כל הנוכחים שלא ראו שם שום לחץ ודחק. אחר כך הרהיבו עוז כמה מגדולי התלמידים, וניגשו אל רבם הקדוש לשאול פשר דבר. וסיפר להם, שאביו התפאר בשמים שיש לו בן בעולם הזה שאוכל בצורה נאותה, (עסט וייער שיין) ובאו הפמליא של מעלה להסתכל ולראות עבודת האכילה שלו, ומחמת שהיו כאן הרבה מלאכים ודחפו מאד, ביקש מהם שלא ידחפו. ופירש הרה"ק מצאנו קלויזנבורג זיע"א, שנראה שגם כאן באו מלאכי השרת לראות ולהתבונן בעבודת האכילה של האדם הגדול בענקים, ולזה אמר להם "ואקחה פת לחם וגו' אחר תעבורו, כי על כן עברתם על עבדכם" ללמוד סדר אכילה.

ותשלך את הילד תחת אחד השיחים (כ"א טו')

זמני השבת

זמני יציאת השבת
ירושלים 5:18 ת"א: 5:19 ר"ת: 5:53

פרשת וירא

זמני כניסת השבת
ירושלים: 4:04 ת"א: 4:19

איך יכול ליקח אח את אחותו

בזמנו של הרב הקדוש המגיד רבי יחיאל מיכל מזלאטשוב זיע"א, היה איש אחד שגר במלון בכפר אצל שר אחד משרי פולין. והאיש היה חייב ממון רב להשר, ולא היה ביכולתו לשלם לו. ותפש השר את האיש ואשתו ובניו והכניס אותם לבית הסוהר, לכל ימי חייהם. והאיש ובניו ישבו ימים רבים, עד שבא עת שאשתו ילדה שם בן זכר. ובאו אנשים חשובים להשר, והפצירו בו שיתן חירות ורשות להשוכר ואשתו ובניו ביום השמיני למול את בנו. ונתן להם רשות ויצאו מבית הסוהר, והשר העמיד שומרים אצלם שלא יברחו. ונתאספו עשרה אנשים מהסביבה, ומלו את הילד, ועשו סעודת ברית מילה, ובא גם כן הסוהר מהחצר להשתתף בסעודה, ושתי י"ש הרבה עם הסוהר, עד שהיטיב לבו ביין.

אמר הסוהר להקראים: "הנה, יש לי שלשה סוסים טובים, אשר הם קלים במרוצתם כמו הצבאים. ואם תשלמו לי, או אגנוב אותו ואת אשתו ובניו, ואוליכם לעיר הרחוקה מכאן עשר פרסה בלילה הזה". כי היו ימי החורף, אשר הדרך חלקה בתכלית והלילה ארוכה מאד. והסכימו כולם לזה, ונתנו לסוהר כמה רובל כסף, וגנב את האיש ובניו ביתו, וברחו בתחילת הלילה. והשומרים היו כולם שיכורים מריבוי שתיית הי"ש, ונרדמו ולא ידעו מזה כלל. והנה, בזמן קצר נסעו שלש פרסאות מהחצר, ונוכרו ששכחו את הילד הנימול. ובכו בכייה רבה, והיה בדעתם לחזור. ולא רצה הערל, כי היה ירא לנפשו כי יתוודע להשר שגנבם. ונסע עד שבאו בסוף הלילה להעיר, והערל חזר לדרכו. והנה בחצי הלילה כאשר פג הי"ש מהשומרים, קמו משינתם וראו שברח היהודי ובניו ביתו. ותיכף הלכו וסיפרו להשר. ושלח השר סוסים רודפים בכל הדרכים ולא השיגם.

סיפרו להשר: שהילד הקטן נשאר בחצר. ולקח השר את הילד, והיה בדעתו שהוא יהיה לו לעבד לעולם. וכאשר בא הסוהר מדרכו, סיפרו לו איך שהשוכר ובניו ברחו מהחצר. והסוהר היה איש מוכשר אולם חשוך בנים, ובעיני השר נשא חן. והלך הסוהר להשר, וביקש ממנו שיתן לו את הילד והוא יגדל אותו בביתו ויהיה לו לבן. ונתן אותו השר, וגדל אצלו הילד עד שהיה בן שמונה שנים, וקרא להסוהר ולאשתו אב ואם. וכשהיה בן שמונה שנים, חנכו לעסוק במרעה הצאן.

פעם אחת היה בשדה עם הצאן, ונפלה קטטה בין הרועים. אמרו לו: "אל תדמה בנפשך שאתה מיוחס בן הסוהר. באמת

אתה לא מבני עמנו, כי יהודי אתה". וסיפרו לו המעשה, ולא האמין לדבריהם. ואמרו לו: "אם אין אתה מאמין לדברינו, הא לך אות. ראה שאתה נימול, ואנו ערלים". וראה שכן הוא כדבריהם, וחשב בדעתו: אם כן שאני מיהודים, רצוני גם כן להיות יהודי כמו אבי ואמי, וחשב מחשבות איך לברוח לעיר בין היהודים.

פעם אחת נסע הסוהר ואשתו מביתם, וידע הנער שיחזרו לביתם רק אחרי כמה ימים. ותיכף אחר נסיעתם ברח לנפשו, עד שבא לעיר בין היהודים, וסיפר להם המעשה. ותיכף חלצו ממנו את בגדי השעטנו, ולבשו אותו בגדי יהודי וטלית קטן, ונתעכב שם כמו שנה, ולמד א"ב וסדר התפלה. ואחר כך נשלח משם לעיר אחרת, כי יראו פן יתוודע הדבר, ושם למד חומש עד לימוד התלמוד, ונעשה בר מצוה. ואחר כך נסע משם לשיבה, ונעשה שם למדן בגפ"ת. ומשם לקח אותו איש הדר במלון ללמד עם בניו, ועסק במלמדות כמה זמנים.

הבעל הבית אשר עסק אצלו בעסק המלמדות, היה מחסידיו של הרה"ק רבי מיכל מזלאטשוב זיע"א. פעם אחת כשנסע הבעה"ב שלו לרבו. אמר להנער: "הנה אני נוסע כעת מחר לרבי לזלאטשוב, אם רצונך לנסוע עמי אקח אותך". אמר המלמד: "ולמה לא יהיה רצוני בזה? אדרבא, אפשר שהרב הקדוש יגלה לי מקום אבי ואמי". ולמחרתו נסעו שניהם לזלאטשוב, ונכנס הבעה"ב במחיצת קדשו, ואחריו נכנס המלמד וסיפר להרב כל הנעשה עמו, ואיך שהוא אינו ידוע מאביו ואמו איה מקום מגוריהם. ולא השיב לו הרבי על זה, רק לקח חתיכת קלף, וכתב על הקלף כמה תיבות, ותפר הקלף בתוך חתיכת עור. וציוה להמלמד שילבוש את הקלף תחת בגדיו, והקלף יהיה כן תפור ולא יפתח אותו, עד אם יהיה אצלו החתונה. וכשיעמוד תחת החופה, יהיה רב או מורה צדק אשר יפתח את תפירת העור, ויקרא מה שכתוב בהקלף, ואחר כך יכול לקדש את הכלה כדת.

אחר כך נסע חזרה לבית של בעל הבית והמשיך לעסוק במלמדות, והעור אשר היה תפור בו הקלף, לבש מתחת בגדיו תמיד, כאשר ציווה הצדיק, ולא פתח ולא ידע כלל מה שכתוב בהקלף. לאחר תקופה נסע ממקום זה למקום רחוק, ועסק גם שם במלמדות, עד שנעשה בן תשע עשרה שנה, אז התחילו לשרך לו את בת זוגו. ובמקום שהוא עסק שם במלמדות, רחוק כמו חמש פרסאות, היה דר איש עשיר בכפר. והאיש היה דרכו לבוא לפרקים אצל בעה"ב שהוא עסק שם במלמדות. ונשא המלמד חן בעיני העשיר מאוד, עד שהיה אוהבו כמו אב את בנו.

משל ונמשל

קביעת עתים לתורה

יהודי בעל אכסניה בווארשה שמע שהגה"ק בעל ה"חפץ חיים" זיע"א עומד לבוא לעיר ביום פלוני ובשעה פלונית. השכים וירד לבית הנתיבות וציפה לבואו של אותו צדיק, אף הקדים והקביל פניו בצאתו מקרון המסע וביקשו להתארח אצלו הסכים ה"חפץ חיים". בשעה שישבו יחד על גבי המרכבה שהוליכה אותם לבית האכסניה שאלו ה"חפץ חיים" לבעל האכסניה אמור נא לי ר' יהודי האם קובע אתה עתים לתורה? כמה שעות ביום אתה לומד ומה אתה לומד? וי לי קבל אותו יהודי, האמינה לי רבי שלבי עלי דוי בשל כך, אבל מה אעשה ועול הפרנסה כבד כל כך קשים מוונותיו של אדם כקריעת ים סוף, מן הבוקר ועד הערב טרוד אני עד שכבי לישון בשעה מאוחרת באפיסת כוחות ממש, יודע אתה רבי, ווארשה כך גדול היא וכל שעה ושעה רכבות באות ומביאות אורחים, והרי אני חייב להימצא בבית הנתיבות ולהקביל פניהם, שאם לא כן יקדמי אחר וימשכם לבית האכסניה שלו ונמצא אני מקפח פרנסתי. טעות היא זו בידך אמר לו ה"חפץ חיים",

משל למה אתה דומה: במחילה מכבודך, לאותו בן כפר שנסע לעיר הבירה כדי להביא עניין מענייניו לפני פקידים ושרים רמי מעלה, ומאחר שהיה העניין חשוב ונחוץ ביותר ירטה לו הדרך לאותו בן כפר והיה יושב בקרון המסע ורוחו קצרה עליו, כי נדמה היה לו שהנסיעה איטית היא מדי. קפץ ועמד על רגליו הפשיל שרווליו והתחיל דוחף בכל כוחו. את דופן הקרון, דוחף רושף כשהן סמוק מרוב התאמצות ופלגי זעה ניגרים ויורדים לו על פניו, שאלוהו הנוסעים שישבו בסמוך לו על מה הוא דוחף ומתייגע כל כך? מאי משמע על שום מה אני טורח השיב להם בשאפו רוח בקושי, יודע אני כי בשעה שאני דוחף בקרון העגלה שלי מאחוריו ממחר הוא לנסוע, ומאחר שממחר אני עכשיו להגיע למחוז חפצי הריני דוחף גם כאן את הקרון כדי להחיש את הנסיעה. אי לך בן כפר ליגלגו עליו הנוסעים מה יכול אתה בכוחותיך הדלים להוסיף על כוח המשיכה העצום של הקטר?

היושב במרומים, המשיך ה"חפץ חיים" ואמר ליהודי הוא הנהוג בעולם כולו בכוח אדירים שהוא למעלה מיכולת השגתנו, הוא הון ומפרנס לכל, מקרני ראמים עד ביצי כנים, כלום מעלה אתה בדעתך, שעל ידי כל אותן טרחות יתירות שאתה טורח ועמל על ידי שעות מעטות אלו של ביטול תורה שאתה חוסך, מסייע אתה בידיו כביכול להשפיע עליך פרנסה, מנהיגה של הבירה נוהג בעולמו ומפרנס את בריותיו ואף אתה בתוכם, וכל אותה יגיעה יתירה שלך אינה מוסיפה ולא כלום.

ולהעשיר היתה בת כלילת המעלות, ורצה מאוד לזווגה עם המלמד, כי מאוד נשא חן בעיניו. עד שנגמר הדבר, וכתבו תנאים למז"ט, והגבילו זמן החתונה. וכשבא זמן החתונה נסעו הבעה"ב והמלמד להעשיר הנ"ל, וכשבאו לקח אותם העשיר בכבוד לביתו, עד שהיה החופה במז"ט. וכשעמד החתן תחת החופה, נזכר מציווי הרב הקדוש ר' מיכל, שלא יקדש את הכלה כי אם שיהיה תחת החופה רב או מורה צדק, ויראה מה שכתוב בהקלף. אמר למחותנו: "ידידי מחותני, אי אפשר לערוך את החופה היום". וסיפר לו הציווי מהרבי, שצריך שיהיה רב נוכח תחת החופה, ודחו את החופה ליום המחר. ותיכף שלח מחותנו מרכבה לעיר הסמוך להכפר, להזמין את הרב לחופה. ולמחר בא הרב, ועשו החופה כנהוג, וקודם שקידש הכלה, לקח החתן את הקלף מתחת מלבושיו, ונתן להרב שיקרא מה שכתוב בו. וראה הרב שלא נכתב, כי אם שש תיבות הללו, היינו: "איך יכול ליקח אח את אחותו".

כראות הרב את זה, נבהל מאד ועמד כמשתומם, כי לא הבין את פירוש הכתב. והראה להחתן, והחתן כשקרא את הקלף נתמלא שמחה גדולה, והתחיל לספק בידיו, ורץ מהחופה בשירה ובזמרה לבית אבי הכלה. ונבהלו כל העומדים שם, והמחותן נבהל מאוד, כי חשב שאולי שגעון תפס את החתן. ושאל אותו הרב: "בקשתי שתגלה לי מה קרה ולמה אתה כל כך שמח מקריאת התיבות הללו". וסיפר לו החתן את כל המעשה מהחל עד כלה, ואמר להרב, ששמחתו הוא, כי דעתו שברור הוא שהרבי הקדוש ראה ברוח קדשו, שהמחותן הוא אבי, והכלה היא אחותי". אחר כך דרש וחקר הרב מהמחותן מאיזה עיר הוא, וסיפר לו איך שברח מההשר. ושאל אותו הרב: "וכי הציל כל בני ביתו?", אמר לו: "רק ילד קטן שכחתי שם". שאל אותו הרב: "כמה שנים עברו מזמן הבריחה?", אמר שחלפו תשע עשר שנה. אמר החתן: "גם ימי חיי הם תשע עשרה שנה, ואני הוא בנך הילד הנימול ששכחת, והכלה היא אחותי". ואמר לו כל הסימנים שם, את שם הסוהר ושם השער מהחצר וכו'. ונתוודע שהמחותן הוא באמת אביו, ונפלו זה על זה בבכיות רבות. ואחר כך גדלה השמחה בכפלי כפליים משמחת החתונה. והודו להקב"ה שבזכות המגיד הקדוש מזלאתשוב זכו להינצל, וזכה למצוא את אביו ואת אמו ומשפחתו.

צ'ין אדם לחברו

הכנסת אורחים בסבר פנים יפות
הרה"ק רבי אהרן אריה (רבי ארון לייב) מפרעמישלאן זיע"א היה אומר: "כשם שאדם מקבל פני אורחים בסבר פנים יפות בעולם הזה, כך יקדמו פניו בעולם העליון".

מעשה רב בשלום בית

הגה"צ רבי שלום שברון זיע"א סיפר: שפעם ביקש להיוועץ בגה"ק רבי יחזקאל אברמסקי זיע"א בענין חינוכי. עלה לביתו והרבנית אמרה שהוא לא נמצא ואמור לשוב בכל רגע. וכדאי להמתין. ואכן, כעבור זמן קצר שב רבי יחזקאל לביתו, ופניו אורו לקראת אורחו וקרא: "שלום, שלום רבי שלום", איזה אורח, שבו בבקשה, הושיבו לצידו וביקש את סליחתו. קרא לרבנית שבאה מהמטבח, וסיפר לה בפרטי פרטים לאן הלך, את מי פגש, מה אמר ומה אמרו לו, מה תכנן להשיג ומה הצליח לפעול. כמה זמן חיכה לאוטובוס ואיך עברה עליו הנסיעה. התעניין מה עשתה הרבנית, מי טלפן ומה היא מכינה לארוחת הצהריים.

ואז שבה הרבנית למטבח, ורבי יחזקאל התפנה אל אורחו רבי שלום ואמר: "אבקש את סליחתו, אבל הבעל יוצא מן הבית והאשה כלואה במטבח, עליו לשתף אותה במאורעותיו, לחלוק עמה את עולמו. האמת, הייתי יכול לספר לה כל זאת לאחר ביקורו של מר, ומדוע עשיתי זאת מיד ועוד בפניו?"

כדי שכאשר יחזור כבודו הביתה, יקרא גם הוא לאשתו ויספר לה על הפגישה, וידווח לה על הכל.

כל אלמנה ויתום לא תענון

מסופר על הרה"ק רבי אביגדור זיע"א, אחיו של הרה"ק רבי חיים בעל ה"דברי חיים" מצאנז זיע"א, שנודמן פעם לעיירה לשבת ונתארח בבית גביר אחד. ונהוג היה באותם הימים, שבסעודת השבת היו מגישים לאורח חשוב את קערת החמין, והוא היה מחלק לכל אחד את מנתו כאילו הוא בעל הבית. הגישו לרבי אביגדור את הקערה, ולאחר שטעם ממנה המשיך לאוכלה עד תומה, ולא חילק למסובים האחרים. תמוה כל המסובים וחשבו שיש כאן איזו הנהגה נסתרת הנשגבה מבינתם. לאחר הסעודה לשאלתו של אחד ממקורביו, אמר רבי אביגדור לך אני יכול לגלות את הסיבה: כשטעמתי מהחמין התברר לי שהמשרתת היתומה טעתה ונתנה בו מעט נפט במקום שמן, אמרתי בלבי מוטב אסכול אני את טעם הנפט ואל יכעסו בעלי הבית על המשרתת היתומה.

איך להימנע מכעס

הרה"ק מוגסטינין זיע"א היה נוהג, שאם קרה והיה לו שום כעס על יהודי מישראל, לא היה פונה אליו באותו היום, אלא היה ממתין עד למחרת ואומר לו: "אתמול היה בלבי הקפדה עליך".

תילולא דצדקיא

שבת קודש י"ח מרחשון
הרה"ק רבי יחזקאל הכהן מראדומסק ב"ר אברהם ישכר דוב (כנסת יחזקאל-תרע"א)
יום ראשון י"ט מרחשון
הרה"ק רבי שמשון העלר מאווראן ב"ר משולם פייבוש מובאריו (תר"ח)
הרה"ק רבי אהרן אלימלך שניאור זלמן טווערסקי מקרוסנא ב"ר מרדכי דב מהורניסטייפול (תרפ"ד)
יום שני ב' מרחשון
הרה"ק רבי שלום מקאמינקא ב"ר יעקב יוסף (תרי"ב)
רבי גדליהו מואלקווא ב"ר בנימין זאב וואלף (תקל"ז)
יום שלישי כ"א מרחשון
הרה"ק רבי אברהם אזולאי ב"ר מרדכי (חסד לאברהם - ת"ד)
יום רביעי כ"ב מרחשון
הרה"ק רבי דוד שלמה אב"ד סיראקא (ערבי נחל) ב"ר ירחמיאל (תקע"ה)
הרה"ק רבי עזריאל מלובלין ב"ר דוב (ראש הברזל - תקע"ט)
הרה"ק רבי ישכר דוב מבעלזא ב"ר יהושע (תרפ"ז)
יום חמישי כ"ג מרחשון
הרה"ק רבי גדליה ב"ר בנימין זאב מואלקאווא (תלמיד המגיד - אבי בעל אורח לחיים - תקל"ז)
הרה"ק רבי יוסף סג"ל מקאסאני ב"ר צבי (תרע"ב)
יום שישי כ"ד מרחשון
הרה"ק רבי גדליה משה מזווייהעל ב"ר שלמה (תש"י)
זכותם תגן עלינו ועל כל ישראל אמן

מצווה הלכות

מאת הרה"ג נמליאל הכהן רבטובין שליט"א
מח"ס "גם אני אודך" רמזים וסיק התורה על המצוות.

האוכל בשוק (ד')

א) ידוע שיטת רבינו תם שהאוכל בשוק אינו אלא בסעודה דפת, אך יש שפירשו כוונתו שפת לאו דוקא, אלא כל שקובע סעודתו בשוק [פנים במשפט חו"מ לד לז] (וגם בזה יש אומרים גדר אחר - שבפת נפסל אפילו בפעם אחת. ובפעמים הרבה נפסל גם בלא פת [עיין פנ"ב שם] (שלמי חיים להג"ר חיים מלין שליט"א)

ב) יש אומרים שאין לשתות מים בשוק, כשם שאין לאכול בשוק (דשתיה בכלל אכילה בלשון חו"ל) [שיח יצחק תע"ט]. ויש אומרים שמותר (דשתיה לאו בכלל אכילה. וגם שיש בזה חשש סכנה - בפרט ביום חם שעלול להתייבש - יכול לשתות בשוק. [וגם בחורף מותר שפעמים יכול לבוא לידי התייבשות] [הגר"י זילברשטיין]. (שם)

ג) יין וכיצו"ב שאין הדרך לשתות ברחוב, וגם שרק מצמיאו יותר, אין לשתות ברחוב. וגם בפורים אין להקל בזה. [הגר"י זילברשטיין]. (שם)

קרית קרעטשניף רחובות

טל': 052-7144471 מייל: sipureitzadikim@gmail.com

בחסות רשת חנויות

גל פז

נדבת הר"ר פינחס שיינברגר הי"ד
לע"נ חותנו הרה"ח מאיר ויזל ז"ל
ב"ר אברהם אבא הלוי ז"ל
נלבע י"ח מרחשון תנצב"ה